

шевіята на единъ нашъ братъ? На него е доста, думамъ, това наказаніе, що са тѣй засрами, и ако е нѣкой чювствителенъ човѣкъ ще са поправи и нѣма вече ни да помисли да върши други пѣтъ такава нѣщо; стига му гдѣто неговата съвѣсть ще го гризе до като живъ бѣде. Ако ли не, то кога да е той ще сполети и това ще му изяде главата.»

Домакинътъ, убѣденъ отъ думитѣ на тѣзи добри калугери, прости злосторника, когото на часа развързахъ и послѣ, като го нагости, пусна го да си отиде свободенъ. Но при това калугеритѣ заповѣдахъ на онзи селенинъ никому да не обажда случката: »наистина, рекохъ, ти нѣма да са стѣрпишь, и ще обадишь ккъ си уловилъ таласъма, но ній ти са молимъ поне да прѣмълчишь името му и да не казвашъ кой и що е; тѣй ще бѣдешъ испростенъ за свонтѣ грѣхове.»

Човѣкътъ послуша и не направи никакво зло на оногова, който оттогава са поправи и стана вече най добрій човѣкъ у селото.

ВИСОКІЙ ТАЛАСЪМЪ.

По едно врѣме въ Русія бѣше са поевилъ единъ много страшенъ таласъмъ, който билъ завардилъ на нѣкой си кръстопѣтъ дѣто несмѣяше човѣкъ да заміне. Мнозина злочести пѣтници загинахъ, убити отъ таласъма, който бѣше са загнивдилъ у единъ гѣстакъ (гора) около кръстопѣтя. Спорѣдъ расказваніето на околнитѣ жители, таласъмътъ билъ на височина до 14 лакти и бѣржѣ крачилъ; той носилъ едно нѣщо, съ което отдалечъ закачвалъ пѣтницитѣ и ги уморявалъ; твърдѣ нарѣдко са случавало за да убѣгне нѣкой.

Веднѣжъ са случило да замінува царската поща оттамъ и замрѣкнува. Селенитѣ отъ ближното село въспирали пощарина да не замінува пощѣмъ, но да прѣспи у тѣхъ, защото непрѣменно щѣлъ да загине отъ